

2006. július 20-án benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Írország

(C-316/06. sz. ügy)

(2006/C 224/49)

Az eljárás nyelve: angol

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: S. Pardo Quintillán, D. Lawunmi meghatalmazottak)

Alperes: Írország

Kereseti kérelmek

- A Bíróság állapítsa meg, hogy Írország – mivel az IE22, Bray, IE31, Howth, IE34, Letterkenny, IE40, Shanaganagh, IE41, Sligo, IE45, Tramore County Waterford elnevezésű agglomerációkból származó szennyvíz vízbe történő kibocsátása tekintetében nem biztosította, hogy a vízbe történő kibocsátás előtt a gyűjtőrendszerekbe vezetett szennyvizet másodlagos kezelésnek vagy azzal egyenértékű kezelésnek vessék alá legkésőbb 2000. december 31-ig, és nem biztosította, hogy az említett szennyvizet vízbe történő kibocsátása az említett határidőig megfeleljen a települési szennyvíz kezeléssel szülő, 1991. május 30-i 91/271/EKG tanácsi irányelv⁽¹⁾ I. B melléklete vonatkozó követelményeinek – nem teljesítette az említett irányelv 4. cikkének (1) bekezdéséből és 4. cikkének (3) bekezdéséből eredő kötelezettségeit,
- kötelezze Írországot a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

A Bizottság érvelése szerint az ír hatóságok megszegték az annak biztosítására vonatkozó kötelezettségüket, hogy a kérdéses agglomerációkból származó szennyvizet másodlagos (vagy más egyenértékű) kezelésnek vessék alá az irányelv 4. cikkében előírtaknak megfelelően.

Bár Írország magyarázatot szolgáltatott az ezen agglomerációk tekintetében felmerült késelemlre, és tájékoztatást adott az irányelv követelményeinek való megfelelés megvalósulásának előrehaladásáról, a Bizottság álláspontja szerint ezek a magyarázatok, illetve tájékoztatások nem tekinthetők az irányelv 4. cikke (1) bekezdése első franciabekezdésében meghatározott határidő elmulasztása igazolásának. A Bizottság továbbá hangsúlyozza, hogy az ír hatóságok által szolgáltatott információ nem elégséges olyan következtetés levonásához, hogy a szennyvíz másodlagos kezelését biztosító telepek létrehozása ezen agglomerációkban hamarosan megvalósul. A legtöbb esetben úgy tűnik, hogy a kezelési telepek létrehozása előtt még számos további munkafázis megvalósítása szükséges.

⁽¹⁾ HL L 135., 40. o.; magyar nyelvű kiadás 15. fejezet, 2. kötet, 26. o.

2006. július 20-án benyújtott kereset – Az Európai Közösségek Bizottsága kontra Luxemburgi Nagyhercegség

(C-319/06. sz. ügy)

(2006/C 224/50)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Felperes: az Európai Közösségek Bizottsága (képviselők: J. Enegren és G. Rozet meghatalmazottak)

Alperes: Luxemburgi Nagyhercegség

Kereseti kérelmek

- a Bíróság állapítsa meg, hogy
 - (1) mivel kijelentette, hogy a 2002. december 20-i törvény 1. cikke (1) bekezdése 1., 2., 8. és 11. pontjainak rendelkezései a „nemzeti közrendre” vonatkozó rendszeti rendelkezéseknek minősülnek,
 - (2) mivel hiányosan ültette át e törvény 1. cikke (1) bekezdésének 3. pontjában a 96/71/EK irányelv⁽¹⁾ 3. cikke (1) bekezdése a) pontjának rendelkezéseit,
 - (3) mivel az e törvény 7. cikke (1) bekezdésében meghatározott feltételeket a jogbiztonság biztosítása tekintetében nem kellő egyértelműséggel fogalmazta meg,
 - (4) mivel e törvény a 8. cikkében előírja, hogy az ellenőrzéshez szükséges dokumentumokat egy Luxemburgban lakóhellyel rendelkező eseti megbízottnál kell letétbe helyezni,

a Luxemburgi Nagyhercegség nem teljesítette a 96/71/EK irányelv 3. cikkének (1) és (10) bekezdéséből, valamint az EK 49. és az EK 50. cikkekből eredő kötelezettségeit;

- kötelezze a Luxemburgi Nagyhercegséget a költségek viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Az első kifogásával a Bizottság lényegében azt rója fel a Luxemburgi Nagyhercegségnek, hogy túlzottan kiterjesztő értelmezést fogadott el a 96/71/EK irányelv 3. cikke (10) bekezdésének első albekezdésében említett „közrendre vonatkozó rendelkezések” fogalmára vonatkozóan. Ez a kifogás vonatkozik többek között 1) a nemzeti jogalkotó által teremtett kötelezettségre, hogy csak olyan alkalmazottakat foglalkoztassanak, akikkel a munkavállalókat a Nagyhercegség területére kiküldő vállalkozások írásbeli munkaszerződést kötöttek vagy a 91/533/EKG irányelv⁽²⁾ értelmében a munkaszerződéssel egy tekintet alá eső okiratot állítottak ki; 2) a béreknek a megélhetési költségek növekedéséhez való automatikus hozzáigazítására vonatkozó nemzeti előírásra; 3) a részmunkaidő és a határozott idejű foglalkoztatás szabályozására vonatkozó előírásra és 4) a kollektív szerződésre vonatkozó előírásra.

A második kifogásával a Bizottság felrója a Luxemburgi Nagyhercegségnek, hogy hiányosan ültette át a 96/71/EK irányelv 3. cikke (1) bekezdésének a) pontját, mivel a nemzeti szabályozás a „minimális pihenőidő” fogalmát kizárólag a heti pihenőnapokra korlátozta, kizárva más pihenőidőket, mint például a napi pihenőidőt vagy a munkaközi szünetet.

A harmadik és a negyedik kifogással a Bizottság hivatkozik végül az EK 49. és az EK 50. cikknek az azon vállalkozások számára előírt kötelezettség által való megsértésére, amelyek számára egy munkavállaló állandó vagy ideiglenes tevékenységet fejt ki Luxemburgban, hogy 1) bocsássa a munka és bányafelügyelet rendelkezésére „a munka megkezdése előtt”, „egyszerű kérelemre” és a „lehető legrövidebb idő alatt” az ellenőrzéshez szükséges tájékoztatást és 2) jelöljön ki egy Luxemburgban lakóhellyel rendelkező eseti megbízottat, akinek az említett vállalkozásokra háruló kötelezettségek ellenőrzéséhez szükséges dokumentumok megőrzése a feladata.

(¹) A munkavállalók szolgáltatások nyújtása keretében történő kiküldetéséről szóló, 1996. december 16-i 96/71/EK európai Parlamenti és tanácsi irányelv (HL L 18., 1997.1.21., 1. o.; magyar nyelvű kiadás 5. fejezet, 2. kötet, 431. o.)

(²) A munkaadónak a munkavállalóval szembeni, a szerződés, illetve a munkaviszony feltételeire vonatkozó tájékoztatási kötelezettségéről szóló, 1991. október 14-i 91/533/EGK tanácsi irányelv (HL L 288., 32. o.; magyar nyelvű kiadás 5. fejezet, 2. kötet, 3. o.)

Az Elsőfokú Bíróság (harmadik tanács) T-93/04. sz., Kallianos kontra Bizottság ügyben 2006. május 17-én hozott ítélete ellen Theodoros Kallianos által 2006. július 21-én benyújtott fellebbezés

(C-323/06. P. sz. ügy)

(2006/C 224/51)

Az eljárás nyelve: francia

Felek

Fellebbező: Theodoros Kallianos (képviselő: G. Archambeau ügyvéd)

A másik fél az eljárásban: az Európai Közösségek Bizottsága

A fellebbező kérelmei

- A Bíróság nyilvánítsa a fellebbezést elfogadhatónak és megalapozottnak;
- a Bíróság teljes egészében helyezze hatályon kívül az Európai Közösségek Elsőfokú Bíróságának a T-93/04. sz., Kallianos kontra az Európai Közösségek Bizottsága ügyben 2006. május 17-én hozott ítéletét, és hozzon olyan határozatot, amelyet az Elsőfokú Bíróságnak kellett volna hoznia:

- a) semmisítse meg a kinevezésre jogosult hatóság T. Kallianos 2003. július 2-i, R/335/03 sz. panaszát elutasító, 2003. november 28-i határozatát;
- b) hívja fel a Bizottságot az általa a fellebbező illetménye terhére az Athéni Elsőfokú Bíróság 1999. március 8-i, házasságot felbontó ítéletének meghozatalától kezdve jogcím és jogalap nélkül végrehajtott kifizetések és levonások teljes összegének a fellebbező részére történő visszafizetésére, ideértve a jogalap nélkül fizetett tartásdíjnak a Bizottság szolgálatai által 2002. szeptember 18-án egyoldalúan elhatározott indexálását is, a fellebbező illetményéből történt levonás időpontjától számított 7 %-os törvényes kamattal növelve;
- c) kötelezze a Bizottságot a bírósági végrehajtó igénybevételével történt kézbesítés költségeinek – ideértve a kellő időben a Bizottság rendelkezésére bocsátott görög ítélet francia nyelvű fordításának költségeit is – azaz 1 500 eurónak a megtérítésére, valamint a fellebbező védekezése során felmerült, a marasztalási összeg 20 %-át kitevő ismételt költség, vagy a Bíróság által méltányosan megállapítandó hasonló összeg megfizetésére.
- d) kötelezze az Európai Közösségek Bizottságát a Bíróság és az Elsőfokú Bíróság előtti eljárás során felmerült valamennyi költség viselésére.

Jogalapok és fontosabb érvek

Fellebbezésében a fellebbező elsőként azt állítja, hogy a közösségi intézményeknek nincsen hatáskörüik a házasság felbontása iránti eljárással összefüggésben a tagállamok helyettesítésére, sem nemzeti jogszabályaik értelmezésére.

A fellebbező másodsorban vitatja azt a felfogást, miszerint a házasságot felbontó ítélet nem szünteti meg automatikusan az ideiglenes intézkedésről határozó bíróság által elrendelt ideiglenes intézkedést, hanem azt bírósági végrehajtó igénybevételével kézbesíteni kell a Bizottságnak, hogy a Bizottság a házastárs (tisztviselő) illetményéből a másik házastárs javára történő visszatartás iránti kötelezettségét megszüntnek tekinthesse. E tekintetben a fellebbező érdemben egyrészt előadja, hogy a Bizottság nem érdekelt harmadik személy, sem rendes munkáltató, mivel minden tisztviselőt tájékoztatási és átláthatósági kötelezettség terhel személyes helyzetét illetően. Másrészt azt állítja, hogy a házasság felbontása iránti eljárás során a házastárs részére fizetendő tartásdíjat megállapító határozat a házasságot felbontó ítélet kihirdetésével automatikusan hatályát veszti, és hogy következésképpen a tartási kötelezettség megszüntetéséhez – ezen ítélet bírósági végrehajtó igénybevételével történő kézbesítése nélkül is – elegendő a Bizottság pusztán tudomásszerzése ezen ítéletről.